

[Jes Lunde]

Derfor synes vi, det er fornuftigt, at dagsordensforslaget fra S og CD fastslår, at det er noget, der skal vurderes decentralt. Vi troede egentlig også, at regeringen gik ind for decentralisering. Det var vores indtryk af tidligere debatter, vi har haft herinde, at regeringen syntes, det var en god idé med pose penge-princippet, hvor en offentlig styrelse eller institution skulle optimere inden for en bestemt ramme, levere kvaliteten på nogle områder, som vi politisk havde defineret, og så inden for de rammer selv skulle finde ud af at gøre det bedst muligt. Jeg synes, det er helt i tråd med det at lade institutionerne selv afgøre, om de skal udlicitere nogle ting.

Tilsvarende er det også helt i tråd med det princip, at hvis de kan score nogle penge på at udlicitere noget, så kan de også disponere over provenuet til at løse deres opgaver bedre, end de hidtil har gjort. Det må også være den måde, vi skal fremme decentraliseringen på.

Alt i alt er vi altså positive over for det dagsordensforslag, der er stillet. Måske kunne vi have ønsket os, at man dér, hvor man nu skriver, at det er ledelsen, der skal afgøre, om man skal udlicitere eller ej, i dagsordenen havde sagt lige så meget om samarbejde med de ansatte, som finansministeren faktisk fik sagt i sin tale; men det skal ikke slå skår i glæden. Vi kan stemme for dagsordenen alligevel.

Kim Behnke (FP):

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det for Fremskridtspartiet har været en meget væsentlig del af den politiske debat i de seneste 5-6 år at få slået fast, at den salamimetode, der har været anvendt de sidste 30-35 år til at gøre den offentlige sektor stadig større og større på bekostning af den private sektor, skulle vendes i en sådan grad, at man flyttede opgaverne ikke over i den private sektor, nej, tilbage til den private sektor.

For det, der jo har været tilfældet i Danmark, er, at man fra Socialdemokratiets side har erkendt, at det med at lave den socialistiske revolution fra den ene dag til den anden fik man nok næppe befolkningens opbakning til. Derfor har man meget klogt valgt den taktik, der gik ud på, at man i stedet for socialiserede Danmark skive for skive. Man tog en enkelt kloakeringsopgave, man tog en enkelt rengøringsopgave, og fra at det var private, der ud-

førte den, flyttede man den ind i den offentlige sektor.

Det havde to formål. For det første det rent ideologiske, nemlig at man som socialist jo tror på det utopia, at bare staten er stor og bare staten styrer det hele, så skal alting nok gå godt.

Det andet formål var selvfølgelig det, der på nudansk med et rædselsfuldt udtryk hedder adfærdsregulering, nemlig at når staten havde monopol på tingene – og staten i denne forbindelse er både amter og kommuner – så kunne man også bestemme udbudet, så kunne man bestemme omfanget, og så kunne man bestemme, hvad den enkelte borger måtte have lov til og ikke måtte have lov til.

Det er vi pr. definition hamrende modstandere af, så derfor går udliciteringsdebatten for vores vedkommende mindst lige så meget på at få flyttet opgaverne tilbage, hvor de rettelig hører hjemme, nemlig blandt private udbydere. For samtidig med at man flytter opgaverne tilbage, sker der nemlig det for vores vedkommende meget væsentlige, at borgerne opnår nogle frihedsgrader, borgerne opnår nogle valgmuligheder, frem for at politikerne, som tilfældet jo desværre stort set altid er, når det er det offentlige, der sætter sig på opgaverne, går ind og siger: Når nu det offentlige har overtaget opgaven, så må vi også være helt sikre på, at det offentlige kan udføre den. Budgetmæssigt, samfundsøkonomisk, bliver det godt osv., bruger man som argumentation, men det, der skjuler sig bag ved dette er, at man så forbyder privat konkurrence ved siden af, og det har man jo på utallige områder gjort igennem de sidste 30 år.

Den proces skal vi have vendt, og dér har vi siden 1989 fragmentarisk taget nogle ganske bitte små områder og udliciteret dem. Det er sket med Fremskridtspartiets stemmer, det er sket med Fremskridtspartiets velsignelse. Men at påstå, som tilfældet jo er særlig fra hr. Lykketofts side, at man mere eller mindre har forsøgt at lave en angelsaksisk revolution, det er mildt sagt en overdrivelse. Hr. Lykketoft kunne jo, når han selv refererede til betænkning nr. 1227, med fordel have fortsat sine studier længere end til side 100. Så ville hr. Lykketoft have fået det empiriske bevis, som han efterlyste, og hr. Lykketoft ville da have erkendt, at man fra Finansministeriets side og fra Dith-